

Toate lucrurile comune

Cuprins

- 1 Toate lucrurile comune
- 2 Comunism primitiv
- 3 Acord sau cucerire
  - 3.1 Vanitate umflată
- 4 Societăți originale
- 5 Definirea libertății
- 6 Inuiți primitivi
- 7 Altruism comunist
- 8 Note de subsol

Toate [lucrurile] comune

Isus a predicat că trebuie să căutăm Împărăția lui Dumnezeu, pe care El a promis că o va lua de la farisei și o va da celor care vor aduce roade. El i-a chemat pe unii să devină ucenicii Lui, pregătindu-i să fie slujitori ai acelei Împărății, cerându-le să își vândă *proprietățile*,^[1] iar în cele din urmă a dat acelei *turme mici* împărăția, așa cum textul afirmă clar.

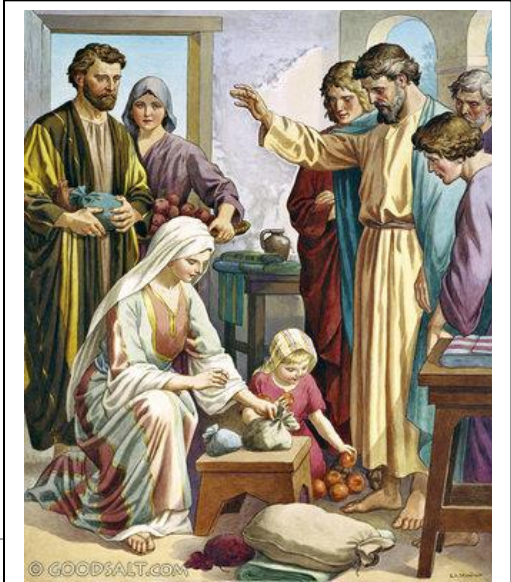
- Fapte 2:42–47: „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în părtășie, în frângerea pâinii și în rugăciuni. Și frică a venit peste fiecare suflet; și multe minuni și semne se făceau prin apostoli. Toți cei ce credeau erau împreună și aveau **toate lucrurile comune**;^[2] își vindeau averile și bunurile și le împărțeau între toți, după cum avea fiecare nevoie. Și, în fiecare zi, stăruiau într-un cuget în templu, frângeau pâinea din casă în casă, luau hrana cu bucurie și curăție de inimă, laudând pe Dumnezeu și fiind plăcuți întregului popor. Și Domnul adăuga zilnic la Biserică pe cei ce erau mântuiți.”

Există multă confuzie creată de expresia din Fapte despre credincioșii care „aveau toate lucrurile în comun.”^[3]

Fapte 2:44 „Toți cei ce credeau erau împreună și aveau **toate lucrurile comune**.”^[4] Cuvântul tradus prin „toate lucrurile” este **ἅπαντα – hapanta**,^[5] care în realitate înseamnă „tot / toate,” în timp ce primul cuvânt „toți” pe care îl vedem în propoziție este **πάντες – pantes**, derivat din **pas**,^[6] care înseamnă colectiv „fiecare,” ca *indivizi luați împreună*.

Fapte 2:45 „Și își vindeau averile și bunurile și le împărțeau între toți, după cum avea fiecare nevoie.” Știm că apostolii aveau grijă de cei nevoiași, primind darurile de bunăvoie sau jertfele poporului, iar în versetul imediat următor îi vedem împărțind în mod corect pâinea din casă în casă. Cu toate acestea, unii vor să creadă că primii creștini erau socialiști și că Isus ar fi predicat o formă de socialism, scoțând Fapte 2:44 din contextul tuturor celorlalte învățături ale Sale și al întregii Scripturi.

Cuvântul „*aveau*” este cuvântul care înseamnă *a avea*, adică *a deține*, *a poseda*.

Biserica timpurie și Congregația comunității creștine erau o societate a împărțirii, care a fost persecutată deoarece nu voiau să aplice, să se roage pentru sau să mănânce pâinea gratuită a conducătorilor Romei. Ei practicau Religia Curată conform învățăturilor lui Avraam și Moise și a altarelor lor vii. A existat Biserica din pustie și Biserica Timpurie rânduită de Hristos, care a luat Împărăția lui Dumnezeu de la farisei și a încredințat-o turmei Sale mici pentru a aduce roade. Ei nu erau socialiști, ci o societate liberă care depindea de alegerea individuală, în cadrul a ceea ce Pavel numește legea desăvârșită a libertății. Ce a însemnat atunci când se spunea în Fapte 2:44 că ei aveau „toate lucrurile comune?”

Așadar, unde mai vedem expresia „*toate lucrurile comune?*”

- Fapte 4:32 „Iar mulțimea celor ce crezuseră era o singură inimă și un singur suflet; nici unul nu spunea că ceva din bunurile lui este al lui, ci aveau^[7] **toate lucrurile comune.**”

Aici se vorbește despre Iosef, un levit, care a devenit *unul dintre ei*, în timp ce Anania, eșuând testul credinței, a căzut pradă unei morți misterioase.

Toate acestea au de-a face cu apostolii „chemați afară,” rânduiți de Isus, și nu cu poporul în general.^[8] Nu tuturor li se cerea să renunțe la tot ce aveau și să dea săracilor pentru a-L urma pe Isus. Aceasta era o cerință pentru cei care doreau să fie *ucenici* sau slujitori-în-formare.^[9] Aceasta nu are nicio legătură cu ideea că Isus ar fi fost socialist. De fapt, Isus era exact opusul, condamnând chiar sistemul socialist al fariseilor, numit Corban.

Biserica primară și comunitatea creștină erau o *societate a împărtășirii*, dependentă de alegerea individuală, în cadrul a ceea ce Pavel numește legea desăvârșită a libertății. Aceste alegeri includeau adunările libere „ale poporului,” care trăiau prin credință, speranță și milostenie, oferind asistență socială susținută printr-o jertfă zilnică „*pentru popor și de către popor.*” Aceste practici caritabile, realizate prin slujitorii Bisericii — care erau slujitori publici — asigurau o slujire zilnică ce lega poporul prin iubire în locul constrângerii, prin speranță în locul îndreptăririlor și prin credință în locul supunerii obligatorii.

Deși dragostea, care se manifestă prin caritate, este poruncită de Dumnezeu și de Isus Hristos, aplicarea ei se face prin Duhul și nu prin oameni asemenea lui Cain, Nimrod sau Cezar, conducătorii lumii acesteia.

Cei care interpretează greșit expresia „**toate lucrurile comune**” nu înțeleg corect *separarea dintre Biserică și stat*. În mod original, puterea statului era puterea poporului, deținută individual de fiecare om într-o stare naturală. Slujitorii Bisericii — formați inițial din ucenici, apoi numiți apostoli, *ambasadori* și slujitori — erau *separați* de populația generală.^[10]

Ei nu erau mai buni și nici conducători, ci, asemenea lui Hristos, erau oameni care au ieșit afară pentru că au fost chemați să slujească drept păstori ai turmei lui Dumnezeu, ai poporului Lui, ai națiunii Lui.

Asemenea leviților din vechime, Moise și Isus au creat un sistem de autoguvernare în care slujitorii erau *separați* și titulari. Ei nu puteau *exercita autoritate unii peste alții*, asemenea „binefăcătorilor” lumii; dimpotrivă, trebuiau să fie în lume, dar nu din lume și nici să depindă de beneficiile ei ca membri.

Deși ei dețineau **toate lucrurile comune**, nu *exercitau autoritate unii peste alții*. Poporul nu aparținea *corpului leviților*, ci aparținea individual lui Dumnezeu,^[11] acesta fiind planul și intenția lui Dumnezeu. Slujitorii Bisericii din pustie și ai Bisericii timpurii aparțineau lui Dumnezeu ca robi ai Lui, și de aceea aveau **toate lucrurile comune**,^[12] însă poporul trebuia să fie *întors la posesiunile și familiile lor*.^[13]

La fel ca Biserica din pustie, Biserica timpurie — ca grup de slujitori rânduiți, chemați afară din lumea Romei pentru a sluji *Împărăției lui Dumnezeu aflată „aproape”* — era alcătuită din bărbați și femei care *aparțineau lui Dumnezeu*, asemenea leviților dinaintea lor. A spune că ei nu erau din „lume” înseamnă a spune că erau desemnați să *hrănească oile Lui*, întocmai cum leviții slujeau *corturilor adunărilor* unui popor liber, oferind o slujire zilnică prin Corbanul drept al lui Hristos. Jertfa poporului, adusă ca daruri de bunăvoie — pe care Noul Testament le numește *milostenie* — era cheia Împărăției. Ei, Biserica și slujitorii ei rânduiți, dețineau lucrurile ca moștenitori împreună într-o societate cu o misiune a carității, asemenea pietrelor *necioplite*, dar vii, din care pot fi ridicate altarele vii ale lui Dumnezeu — altare menite să îi elibereze pe toți cei ce se pocăiesc și caută Calea Lui.

Oile lui Hristos aud glasul Lui^[14] și trăiesc prin caritate, nu prin constrângere. Păstorii rânduiți ai Împărăției lui Dumnezeu de față oferă o rețea de caritate în slujire și o slujire zilnică a dreptății, potrivit Căii lui Hristos, ca un singur trup aflat în lume, dar nu din lume.

A înțelege „biserica” în general și Biserica în sensul ei specific îi va ajuta pe oameni să înțeleagă de ce acei oameni bogați și ucenicii care doreau să devină slujitori rânduiți ai acestei forme unice de guvernare liberă — ca „cei chemați afară” ai lui Hristos — trebuiau să renunțe la „toate proprietățile lor” și să țină **toate lucrurile comune**.^[15]

Ioan Botezătorul era împotriva folosirii forței pentru a crea societatea altruistă a creștinismului. Hristos a interzis folosirea forței pentru toți creștinii în oferirea beneficiilor societății și a avertizat împotriva lăcomiei, prin Cele Zece Porunci, în învățăturile Sale despre Viața Veșnică și despre Corbanul *socialismului fariseilor*.

Comunismul primitiv

Unii vor sugera că „**comunismul primitiv** este o modalitate de a descrie economiile bazate pe daruri ale vânătorilor-culegători de-a lungul istoriei, unde resursele și proprietatea vânată sau culeasă sunt împărțite tuturor membrilor unui grup, în funcție de nevoile fiecărui individ.”

Dar, deși societățile primitive puteau fi egalitare, ele nu erau societăți comuniste, deoarece:

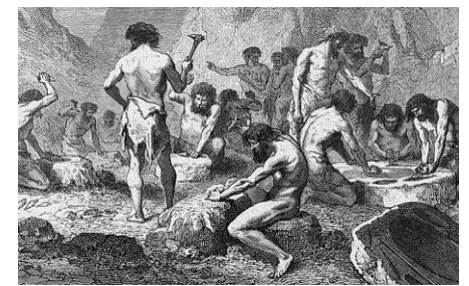
Comunismul este o teorie politică derivată din Karl Marx, care promovează lupta de clasă și conduce la o societate în care toată proprietatea este deținută public, iar fiecare persoană muncește și este plătită în funcție de abilitățile și nevoile sale, într-un sistem economic în care distribuția proprietății și a resurselor este controlată în principal de guvern.

În afirmația de mai sus ar trebui să fie evidente mai multe erori, dacă mintea cititorului nu este deja afectată de gelozie, invidie, amărăciune sau ignoranță.

Același lucru este valabil și pentru orice formă de socialism *primitiv*, care nu a existat așa cum și-ar dori mulți să și-l imagineze în iluziile lor despre trecut sau prezent. Socialismul și comunismul sunt ambele sisteme politice în care cineva exercită autoritate asupra altcuiva. Niciunul nu are legătură cu împărțirea, deoarece împărțirea este rezultatul unei alegeri individuale.

Când proprietatea este *deținută public*, și nu „privat,” alegerile vor fi în mâinile conducătorilor colectivului. Puterea deciziei va fi centralizată, iar individul, având tot mai puține opțiuni, va deveni o *persoană-funcție*, un simplu membru.

„Libertatea este dreptul de a alege, dreptul de a-ți crea singur alternativele de alegere. Fără posibilitatea de a alege și fără exercițiul alegerii, omul nu este om, ci un membru, un instrument, un lucru.”^[16]

Comunismul primitiv a reprezentat o abatere de la autonomia unității familiale naturale, impunând o împărțire forțată în comunitate, ceea ce reprezintă antiteza adevărului egalitarismului, definit ca „doctrina potrivit căreia toți oamenii sunt egali și merită drepturi și oportunități egale”. Acest fenomen a dat naștere sindromului Cain și Saul și ascensiunii Statului.

Acord sau cucerire

Ideile marxiste includ concepția că acest comunism primitiv a constat în „vechea proprietate comunală și de stat, care se naște în special din unirea mai multor triburi într-un oraș prin acord sau prin cucerire.”

Karl Marx a dorit să construiască un oraș care să fie un cazan, iar tu carnea din el. Asemenea lui Cain, Nimrod, Faraon și Cezar, Karl Marx a dorit să clădească *orașe ale sângelui*,^[17] unde *orașul este cazanul, iar noi suntem carnea* – așa cum vorbesc profeții.^[18] Este o temă repetată de-a lungul istoriei omenirii: de la robia Egiptului la vițelul de aur. De la Babilonul lui Nimrod la pâinea gratuită a lui Cezar din cultul imperial roman și până la Corbanul lui Irod și al fariseilor – omul s-a legat singur în sisteme care duc la tiranie prin lăcomie și desfrâu.

Vanitate umflată

„Căci, când vorbesc cuvinte trufașe deșarte, ei ademenesc prin poftele trupului, prin multa desfrânare, pe cei ce de-abia scăpaseră de cei ce trăiesc în rătăcire. În timp ce le promit libertatea, ei înșiși sunt robi ai stricăciunii; fiindcă de cine este cineva biruit, de acela este robit. Căci dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului Isus Hristos, se încurcă din nou în ele și sunt biruiți, sfârșitul lor este mai rău decât începutul. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea dreptății, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă care le fusese dată. Dar s-a întâmplat cu ei potrivit adevăratului proverb: Câinele s-a întors iarăși la vărsătura lui, și scroafa spălată s-a întors să se tăvălească în noroi.” 2 Petru 2:18–22

Societățile originale

Societățile originale ale omenirii erau centrate în familie sau în familia extinsă numită *clan*, care se putea uni în triburi prin împărțirea reciprocă a pericolelor și a resurselor. Cei care alegeau în mod voluntar să împartă ceea ce produceau sau adunau printr-o alegere liberă individuală creau legături care țineau societatea unită, bazată pe noblețea inimii, încrederea reciprocă și respectul moral.

Împărțirea forțată impusă de orice putere politică sau ierarhie autoritară care exercită autoritate va da naștere tiraniei, dacă nu chiar abuzurilor, precum vedem în adevărata poveste a „Cain-ilor” sau „Nimrozilor” lumii.

Putea exista o ierarhie într-o societate liberă, dar aceasta era adesea bazată pe onoare și respect, pe virtuți precum curajul, sacrificiul altruist și capacitatea dovedită. Când societatea corporativă forma o unitate politică și un sistem juridic, acesta era deseori construit pe Legea Naturală și Legea Tatălui.

Au existat și alte sisteme care au luat naștere din acele triburi timpurii și din funcțiile preoților sau ale *patronilor*, precum sistemele de „**Pungă Unică**.” În astfel de sisteme, conducătorii sau clasa conducătoare se puteau numi „binefăcători,” dar ei împărțeau poporului doar ceea ce luau de la alții prin sisteme de „caritate legală.”

Roman Montero a scris o carte, „**All Things in Common**,” sugerând că primii creștini ar fi fost comuniști, bazându-se pe interpretarea lui personală la expresia „**toate lucrurile comune**.” Roman redefinește comunismul ca fiind „*de la fiecare după capacitatea lui, fiecăruia după nevoia lui*.” Desigur, aceasta *nu* este definiția comunismului, pentru că trebuie să răspunzi la întrebarea: cine face distribuirea?

Cine are *autoritatea* să ia de la unul și să dea altuia — adică exact funcția carității? 2 Tesaloniceni 3:10 spune clar că „dacă cineva nu vrea să muncească, nici să nu mănânce.”

Comunismul nu este un sistem de caritate, ci un sistem de „pungă unică,” care aleargă spre rău și împotriva căruia suntem avertizați.

Ideea „comunismului primitiv” a apărut din învățăturile lui Karl Marx și Friedrich Engels. Ei au susținut că societățile de vânători-culegători se bazau tradițional pe relații egalitare și pe proprietate comună. Au folosit această logică defectuoasă pentru a promova conducerea lăcomă a colectivismului prin intermediul statului, ceea ce a devenit una dintre marile catastrofe ale timpului nostru.

Ideile lor despre comunism au dus în cele din urmă la unele dintre cele mai sângeroase guverne ale ultimului mileniu, care au jefuit și au distrus unii dintre cei mai productivi membri ai societății.

A sugera că „comunismul primitiv” este cursul natural al societății este o absurditate completă.

Definirea libertății

Comunismul urăște libertatea.

„Cine poate defini libertatea?”

Libertatea este mult mai mult decât independența unei națiuni. Nu este un catalog de „drepturi” politice.

Libertatea este ceva al spiritului – a fi liber să te închini, să gândești, să ai opinii și să vorbești fără teamă – liber să confrunți nedreptatea și opresiunea cu încrederea că există dreptate.

Libertatea presupune că mintea și spiritul omului pot fi libere doar dacă individul este liber să-și aleagă chemarea, să-și dezvolte talentele, să-și câștige și să-și păstreze o casă sacră, ferită de intruziune, să-și crească copiii în siguranță bine rânduită. Libertatea consideră că omul trebuie să fie liber să câștige, să cheltuiască, să economisească, să acumuleze cinstit proprietate care să-i ofere protecție la bătrânețe și celor dragi...

Libertatea susține, atât ca principiu cât și ca experiență a lumii, că aceste libertăți intelectuale și spirituale nu pot prospera decât acolo unde există și libertăți economice. Ea insistă în egală măsură asupra protecțiilor pentru toate aceste libertăți, altfel nu există libertate.” The Challenge to Liberty, Herbert Hoover, p. 2

Societatea originală a omului era centrată în familie sau în clan, care se unea în triburi prin împărtășirea pericolelor și a resurselor. Cei care alegeau în mod liber să împartă ceea ce produceau sau adunau creau legături ce țineau societatea unită, bazate pe noblețea inimii. Împărtășirea forțată de orice ierarhie care exercită autoritate ducea la tiranie și abuz, așa cum vedem în povestea lui Cain sau în cea asemenea lui Nimrod.

Ar putea exista o ierarhie într-o societate liberă, dar aceasta se baza adesea pe onoare și respect, pe virtuțile curajului, sacrificiului altruist și ale abilității personale.

Inuiții „primitivi”

În rândul inuiților primitivi, împărțeau de obicei orice focă prindeai, în speranța că, dacă a doua zi tu nu vei prinde niciuna, alții îți vor împărți ceea ce au prins ei. Tu îți dețineai cuțitul, sulita, arcul, încălțăminte *mukluks* și *parka* – acestea putând constitui întreaga ta avere. Iar dacă erai un vânător foarte bun, oamenii aveau grijă să primești partea cea mai mare din hrană și chiar îți dăruiau mănuși mai călduroase, pentru că erai mai important pentru comunitate decât alții.

Această idee de „comunism primitiv,” susținută de Marx și Engels, este ficțiune.

O societate a împărtășirii și comunismul nu sunt același lucru.

Ar fi fost mai corect ca acele societăți timpurii de împărțire să fie numite „capitalism primitiv.”

Vânătorul sau culegătorul acumulează hrană sau resurse pentru că el deține mijloacele sale personale de producție — munca lui. Ceea ce adună îi aparține. Poate consuma, folosi, depozita sau poate aduce înapoi în tabără sau în trib, unde poate alege să împartă cu alți vânători-culegători, câștigând astfel aprecierea și favoarea lor, întărind comunitatea.

Acest „capitalism primitiv” era practicat de întregi națiuni, care aveau un sistem de redistribuire voluntară a bogăției prin ceea ce se numea **altare**.

O societate egalitară este una în care toți oamenii merită drepturi și oportunități egale — nu un „drept” la ceea ce alții produc, vânează sau adună. O societate a împărțirii, dependentă de dragostea caritabilă unii față de alții, a fost tradiția Bisericii primare și a lui Moise, dar Ioan Botezătorul și Isus au fost expliți că această împărțire nu trebuie forțată prin exercitarea autorității unii asupra altora.

Da, Iustin Martirul și Tertulian au vorbit despre împărțirea pâinii, iar apostolii „împărțeau cu dreptate pâinea din casă în casă,” dar aceasta se făcea în cadrul unui sistem al carității și al libertății de alegere. Nu existau „binefăcători” care să exercite autoritate unii asupra altora în comunitatea creștină.

Isus nu a fost socialist, iar Biserica primară nu a practicat comunismul. Comunismul nu este un sistem de caritate, ci un sistem de punga comună („one purse”), despre care Biblia spune că aleargă spre rău și împotriva căruia suntem avertizați.

Montero și alții care interpretează greșit expresia „**toate lucrurile comune**” nu înțeleg corect *separarea dintre Biserică și stat* sau popor. Asemenea leviților din vechime, Moise și Isus au creat un sistem de autoguvernare în care slujitorii erau *separați* și titulari față de populația generală. Ei nu puteau *exercita autoritate unii peste alții*, asemenea „binefăcătorilor” lumii. Deși dețineau *toate lucrurile în comun*, ei nu *exercitau autoritate unii peste alții*. Poporul nu aparținea corpului leviților, ci aparținea individual lui Dumnezeu însuși^[19] — aceasta fiind intenția lui Dumnezeu. Slujitorii Bisericii din pustie și ai Bisericii primare aveau *toate lucrurile comune*,^[20] dar poporul era *întors la posesiunile și familiile lui*.^[21]

La fel ca în Biserica din pustie, Biserica timpurie — ca grup de slujitori rânduți, chemați afară pentru a sluji *Împărăția lui Dumnezeu prezentă* — era alcătuită din bărbați și femei care aparțineau lui Dumnezeu, nu erau „din lume” și erau trimiși să *hrănească oile Lui*, așa cum leviții slujeau *corturilor adunărilor*, oferind o slujire zilnică prin Corbanul (jertfa) poporului adusă ca daruri de bunăvoie, pe care Noul Testament o numește *caritate*. Ei, Biserica și slujitorii ei rânduți, aveau lucrurile ca moștenitori împreună ai unei societăți cu o misiune a carității — asemenea pietrelor *necioplite*, dar vii, din care pot fi zidite altarele vii ale lui Dumnezeu.

Oile lui Hristos aud glasul Lui și trăiesc prin caritate, nu prin forță; păstorii rânduți ai lui Hristos oferă o rețea de caritate și o slujire zilnică a neprihăririi, potrivit Căii lui Hristos.

De fapt, nu poți fi **comunist** sau chiar socialist și creștin în același timp, dacă definim creștinul drept cineva care crede pe Isus și vrea să facă ceea ce a spus El. Socialismul se bazează pe oameni care se numesc pe ei înșiși „binefăcători,” dar care exercită autoritate unii peste alții.

Montero vede Biserica și comunitatea creștină ca un sistem de caritate auto-susținut, în care oamenii se îngrijeau unii de alții. Dar cei care cred că creștinii erau comuniști sau chiar socialiști sunt induși în eroare în concluzia lor finală, pentru că nu înțeleg natura relației dintre Biserica rânduță și poporul pe care ea trebuia să îl slujească, nici cum funcționează — și cum **nu** funcționează — *Împărăția lui Dumnezeu*.^[22]

Isus nu a fost socialist. Noi trebuia să avem grijă unii de alții, dar doar prin daruri de bunăvoie, motivate de o inimă iubitoare, nu de una lacomă.

Altruismul comunist

- „Opinia **filozofică** este puternic înclinată împotriva ideii că membrii unei comunități mari pot avea grijă unii de alții, cu excepția cazurilor de urgență extremă, precum războiul sau un dezastru natural... Oamenii se nasc pur și simplu cu o capacitate limitată de a-și purta de grijă... Marx nu este de acord. El crede că o societate neînstrăinată este posibilă. Este o societate în care membrii comunității se interesează de interesele concetățenilor lor într-un mod neinstrumental.” *The Possibility of Communist Altruism*, J. L. Jenkins, *History of Philosophy Quarterly*, Vol. 12, Nr. 1 (Ian. 1995), pp. 95–109

Dar dacă „membrii comunității iau un interes *lacom* față de interesele concetățenilor lor?”

Nu sistemul salvează societatea, ci moralitatea. Moralitatea este o alegere individuală. Nu poți impune moralitatea sau altruismul fără să devii un Cain, Nimrod sau Cezar al lumii. Poți căuta însă să-ți protejezi aproapele de a deveni victimă a alegerilor abuzive ale altora căutând Împărăția lui Dumnezeu, adică dreptul de a fi condus de Dumnezeu în inimă și minte, și căutând neprihănirea lui Dumnezeu, al cărui Fiu a venit să slujească.

Israelul timpuriu a fost o comunitate mare care funcționa în întregime prin daruri de bunăvoie. Nu avea rege sau conducător, nici taxe pe proprietate, pe vânzări sau pe venit. Avea o zeciuială, dar tu alegeai cui să o dai, iar pentru neplata ei nu exista nicio pedeapsă aplicabilă. Avea o armată alcătuită numai din voluntari și era practic invincibil. Nu *asupra străinul* din mijlocul ei și avea relații bune cu mulți dintre vecinii săi datorită jertfei „[Văcuței Roșii](#).”

Creștinii moderni și majoritatea evreilor înțeleg prea puțin cum funcționa acest sistem de guvernare. Chiar și Israelul a uitat secretul succesului său și a cerut un rege — o alegere care a reprezentat o respingere a lui Dumnezeu. Dumnezeu le-a permis să aleagă pe cineva care să domnească peste ei, dar i-a poruncit [să scrie cinci lucruri pe care acel rege trebuia să le citească zilnic ca amintire a limitelor sale](#).

Orice constituție care încearcă să stabilească un guvern fără aceste limitări asupra celor învestiți cu putere nu este o constituție biblică.

Dar cine mai știe astăzi acele restricții și motivul pentru care trebuiau scrise? Karl Marx cu siguranță nu. Marx crede că o societate comunistă poate opera după principiul: „De la fiecare după capacitatea lui, fiecăruia după nevoia lui.”

Cuvântul decisiv aici este „de la.”

Cine decide acel „de la?”

Cine ar trebui să decidă legitimitatea unei „nevoi?”

În capitalismul de bază, cel care muncește și trudește pentru a produce decide soarta și distribuția produsului muncii, transpirației și sângelui său. Dar în comunism, altcineva — care nu a muncit și nu a trudit — va decide pentru cei care o fac. Desigur, și capitalismul poate genera abuzuri, pentru că el lasă alegerea în mâinile individului.

Dar comuniștii, socialiștii și alți progresiști doresc să ia această alegere din mâna individului și să o dea colectivului sau reprezentanților acestuia. Poate exista foarte puțin sau deloc „altruism comunist,” pentru că sistemul însuși este întemeiat pe luarea alegerii din mâinile individului, ceea ce este opusul capitalismului fundamental.

Egoismul personal permite societății să-și neglijeze aproapele. De aceea atât Isus, cât și Moise au spus: *„să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși,”* și tot de aceea Isus i-a condamnat pe farisei pentru sistemul lor de Corban și pentru eșecul lor în a împlini „lucrurile mai grele ale Legii.”

- „Libertatea este dreptul de a alege, dreptul de a-ți crea singur alternativele de alegere. Fără posibilitatea alegerii și fără exercitarea alegerii, omul nu este un om, ci un membru, un instrument, un lucru.” Archibald MacLeish, poet, scriitor și bibliotecar al Congresului SUA (1892–1982)

Note

- ¹ Luca 14:33 „Așa dar, oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.”
- ² O observație interesantă este că cuvântul „comun” provine din 2839 κοινός koinos, tradus „comun” de 7 ori, „necurat” de 3 ori, „întinat” de 1 dată și „neînsemnat” de 1 dată. În sens principal, înseamnă „comun, mutual, împărțit, comun.”
- ³ Diferența dintre formulările „toate lucrurile în comun” și „toate lucrurile comune” nu este una pur stilistică, ci reflectă o **decizie interpretativă a traducătorilor**, cu implicații exegetice semnificative. Analiza textului grec din Faptele Apostolilor 2:44 arată că limba originală susține mai fidel formularea „toate lucrurile comune,” iar prepoziția *în* este o **adăugire idiomată**, nu o cerință a textului.

Textul grec este: **καὶ εἶχον ἅπαντα κοινά** (*kai eichon hapanta koina*).

Din punct de vedere gramatical, construcția este simplă și directă:

- **ἅπαντα (hapanta)** = „toate” (în totalitate),
- **κοινά (koina)** = „comune,” adjectiv predicativ,
- **εἶχον (eichon)** = „aveau / dețineau.”

Este esențial de observat că **nu apare nicio prepoziție** în textul grec (precum *ἐν* = „în”), care să indice un spațiu comun, un fond colectiv sau un sistem instituționalizat. Termenul *koina* este un **adjectiv calificativ**, nu un complement de stare sau de loc. Prin urmare, traducerea literală este: „și aveau toate [lucrurile] comune,” nu „și aveau toate lucrurile *în* comun.”

Expresia „toate lucrurile comune” reflectă mai fidel această structură, deoarece accentul cade pe **caracterul bunurilor** (neexclusive, disponibile, împărțite), nu pe un mecanism economic sau juridic de colectivizare. În schimb, formularea „toate lucrurile *în* comun,” introduce implicit ideea unui **aranjament structural**, a unui „fond comun” sau a unei posesii colective, noțiuni care **nu sunt exprimate explicit în greacă**.

Această nuanță este confirmată de sensul termenului **κοινός / κοινά (koinos / koina)** în greaca koina. *Koinos* desemnează ceea ce este „ne-exclusiv,” „împărțit,” „disponibil altora,” în opoziție cu **ἴδιος (idios)**, care înseamnă „propriu,” „privat,” „rezervat.”

Termenul *koina* nu implică abolirea proprietății, pierderea titlului juridic sau dreptul altora de a confisca bunuri, ci descrie **modul de folosire și disponibilitatea bunurilor**, nu transferul dreptului de proprietate.

Această interpretare este întărită decisiv de clarificarea juridică din Fapte 5:4, unde apostolul Petru afirmă explicit că proprietatea rămânea sub controlul proprietarului până la momentul consacrării voluntare: „nu rămânea ea a ta?” și „nu erau banii în stăpânirea ta?” Prin urmare, *koina* nu suspendă **stăpânirea** și nu creează o obligație colectivă, ci exprimă o **dispoziție voluntară a bunurilor pentru slujire**.

În concluzie, diferența dintre „toate lucrurile în comun” și „toate lucrurile comune” este una exegetică reală: prima formulare este mai fidelă limbii grecești și descrie o **realitate moral-funcțională** (bunuri tratate ca disponibile pentru comunitate), în timp ce a doua introduce o **nuanță sistemică modernă** care poate induce o lectură colectivistă nejustificată de textul original. Textul grec susține ideea de **bunuri comune prin consacrare voluntară**, nu de proprietate comună instituită.

- ⁴ O examinare filologică atentă a acestui verset arată însă că sensul afirmației este mult mai precis și limitat decât se presupune adesea.

Primul termen-cheie este **πάντες (pantes)**, tradus prin „toți.” Acest cuvânt derivă din **πάς (pas)** și nu are, în limba greacă koina, un sens absolut sau universalist în sine, ci unul **colectiv-contextual**. *Pantes* înseamnă „toți cei dintr-un grup determinat,” „fiecare dintre cei luați în considerare,” nu „toți oamenii” sau „întreaga populație.” Sensul său este întotdeauna determinat de contextul imediat. În Fapte 2, contextul nu este întreaga societate din Ierusalim și nici totalitatea credincioșilor la modul abstract, ci grupul celor care intraseră efectiv într-o viață comună de slujire, sub autoritatea apostolilor.

Al doilea termen esențial este **ἅπαντα (hapanta)**, tradus prin „toate lucrurile.” *Hapanta* nu înseamnă „toate lucrurile tuturor oamenilor,” ci „întregul ansamblu al lucrurilor aparținând subiectului despre care se vorbește.” Din punct de vedere gramatical, termenul se referă exclusiv la bunurile celor desemnați prin *pantes*, nu la bunurile poporului în general. Prin urmare, textul afirmă că **cei din grupul menționat au pus integral bunurile lor la dispoziția unei administrări comune**, nu că proprietatea privată a fost abolită la nivelul comunității.

Această concluzie este întărită de verbul **εἶχον (eichon)**, forma imperfectă a verbului „a avea,” care indică **posesie și administrare continuă**, nu confiscare, redistribuire forțată sau pierderea dreptului de proprietate. Textul nu spune că bunurile au încetat să existe sau că au devenit „publice” în sens politic, ci că ele erau **deținute și administrate** în mod comun de cei rânduiți pentru slujire.

Expresia finală **κοινά (koina)**, „comun,” derivă din *koinos* și are sensul de „împărțit,” „pus la dispoziție pentru uz comun,” nu de „colectivizat” sau „controlat de o autoritate coercitivă.” În limbajul grecesc și iudaic al epocii, *koina* descrie bunuri dedicate unei

funcții comune, în special unei slujiri religioase sau comunitare, exact așa cum leviții din Vechiul Testament trăiau din resurse puse în comun pentru slujirea cortului și a poporului.

Prin urmare, „a avea toate lucrurile comune” nu descrie un sistem economic general, nici o formă de comunism sau socialism primitiv, ci o **stare voluntară de consacrare** a bunurilor personale de către un grup limitat de slujitori rânduți, chemați să trăiască asemenea leviților: fără moștenire personală, fără autoritate coercitivă asupra poporului și dependenți exclusiv de darurile de bunăvoie ale acestuia. Poporul, în schimb, își păstra casele, familiile și posesiunile, după cum confirmă explicit alte pasaje din Fapte (cf. Fapte 5:4; Fapte 2:46).

În concluzie, expresia „toate lucrurile comune” trebuie înțeleasă ca o **realitate internă a slujirii Bisericii rânduite**, nu ca o normă impusă întregii comunități și cu atât mai puțin ca un model politic sau economic universal.

⁵† 537 ἅπας hapas [hap'-as] din 1 (ca particulă de unire) și 3956, adunându-se individual; adj; TDNT-5:886,795; [{Vezi TDNT 604}] AV-toți 34, toate lucrurile 5, întreg 3, fiecare 1, fiecare 1; 44

1) cu totul, toți, întregul, toți împreună, toți

⁶† 3956 ~πᾶς~ pas \@pas\@ incluzând toate formele de declinare; adj AV-toți 748, toate lucrurile 170, fiecare 117, toți oamenii 41, oricine 31, fiecare 28, întreg 12, orice fel de 11, fiecare om 11, niciun + 3756 9, orice lucru 7, orice 7, orice + 3361 2, nu tr 7, misc 26; 1243

1) individual

1a) fiecare, orice, toți, întregul, fiecare, toate lucrurile, totul

2) colectiv

2a) unii din toate tipurile

⁷† Expresia „aveau toate lucrurile comune” cu cuvântul „aveau” în Fapte 2:44 este tradusă din „echo” (ἔχω), care este un cuvânt diferit de cel din Fapte 4:32 „en”. 2258 ἦν en [ane] imperfect al lui 1510; v; AV-era 267, erau 115, fusese 12, avea 11, învăța + 1321 4, stătea + 2476 4, misc 42, vr era 1; 457

1) eu eram, etc.

⁸† Textul din Faptele Apostolilor operează implicit cu **niveluri distincte ale comunității**, care pot fi înțelese ca cercuri concentrice. La primul nivel se află „toți cei ce credeau” în sens larg, adică mulțimea credincioșilor care, în urma predicării apostolilor, au crezut și au fost botezați (cf. Fapte 2:41). Această comunitate largă își păstrează în mod explicit viața familială și patrimonială: oamenii au încă locuințe („frângeau pâinea din casă în casă”, Fapte 2:46), au bunuri, pământuri și case (Fapte 4:34–37), iar dăruirea este descrisă ca fiind proporțională și voluntară („după cum avea fiecare”), nu impusă. La acest nivel, proprietatea privată nu este abolită și nici relativizată.

Al doilea nivel este indicat de tensiunea internă a expresiei „toți cei ce credeau... aveau toate lucrurile comune” (Fapte 2:44). Deși formularea pare globală, contextul imediat și dezvoltarea narativă ulterioară arată clar că expresia „toate lucrurile comune” nu se aplică tuturor credincioșilor în mod nediferențiat, ci unui **subgrup funcțional** din interiorul comunității: cei chemați personal de Isus, cei care au răspuns chemării radicale de a vinde tot și cei rânduți pentru o misiune permanentă de slujire — administrarea darurilor, diaconia și „slujirea zilnică.” Aceștia sunt cei care intră într-o formă de viață consacrată, distinctă de viața civilă obișnuită.

Această delimitare este demonstrată fără echivoc în episoadele cu Barnaba, Anania și Safira (Fapte 4–5). Barnaba, identificat explicit ca levit, își vinde proprietatea, aduce întreaga sumă și o pune la picioarele apostolilor, intrând astfel „în rândul lor,” adică în corpul de slujire rânduț. Anania și Safira, în schimb, nu sunt condamnați pentru faptul că păstrează o parte din bunuri, ci pentru minciuna legată de consacrarea totală. Afirmăția apostolului Petru — „Dacă rămânea nevândută, nu rămânea ea a ta?” (Fapte 5:4) — confirmă explicit că proprietatea privată rămânea intactă până la momentul unei consacrări voluntare și sincere. Acest pasaj anulează definitiv ideea că toți credincioșii ar fi fost obligați să renunțe la proprietate.

Modelul de fond al acestei structuri este cel al leviților din Vechiul Testament. Leviții nu aveau moștenire în țară, nu dețineau pământ propriu și trăiau din darurile voluntare ale poporului (Numeri 18:20; Deuteronom 10:9). Ei erau separați funcțional de celelalte triburi, slujeau la cortul întâlnirii și aveau resursele necesare slujirii „comune,” în timp ce poporul își păstra fiecare moștenirea, casa și ogrorul. Isus și Biserica primară reproduc exact acest model: slujitorii rânduți devin „noii leviți,” fără moștenire proprie și cu bunuri administrate în comun, iar poporul rămâne în ordinea normală a vieții familiale și economice, dăruind voluntar.

Această structură se clarifică deplin în chemarea adresată de Isus „turmei mici” (Luca 12:32). Cerința de a vinde tot și de a-L urma nu este adresată tuturor oamenilor, ci celor care doresc să intre în cercul restrâns al slujitorilor permanenți, liberi de grijile proprietății și disponibili pentru slujire deplină (cf. Luca 14:33; Luca 18:22; Matei 19:21). Această „turmă mică” constituie nucleul administrativ al Împărăției lui Dumnezeu, iar ei sunt cei care trăiesc efectiv realitatea „tuturor lucrurilor comune.”

În concluzie, „toți” care aveau toate lucrurile comune nu sunt toți creștinii obișnuiți, nu toată mulțimea botezată și nu toate familiile creștine din Ierusalim. „Toți” desemnează exclusiv **toți slujitorii rânduiți ai Bisericii primare**: apostolii, ucenicii care au acceptat chemarea radicală, cei care au intrat într-un statut de slujire consacrată și care, prin aceasta, au renunțat la uzul privat al proprietății lor. Ei aveau „toate lucrurile comune” nu pentru că proprietatea ar fi fost abolită la nivel social, ci pentru că nimic nu mai era „al lor” în sens privat, ci totul era consacrat slujirii lui Dumnezeu și administrării nevoilor poporului.

⁹† Luca 14:33 „Așa dar, oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.”

¹⁰† Această separare nu era una simbolică sau teoretică, ci **structurală și juridică**. Slujitorii Bisericii nu erau „reprezentanți ai poporului” în sens politic, nici funcționari publici ai unei autorități civile. Ei nu exercitau jurisdicție coercitivă, nu impuneau legi civile, nu colectau taxe și nu administrau proprietatea poporului. Dimpotrivă, ei erau **dezlegați de orice putere lumească**, fiind chemați să slujească, nu să conducă, să păstorească, nu să stăpânească.

Această distincție este explicit formulată în învățătura lui Isus, care separă clar domeniul Cezarului de domeniul lui Dumnezeu și interzice în mod direct exercitarea autorității coercitive în cadrul comunității Sale: „Între voi să nu fie așa” (cf. Luca 22:25–26). Astfel, Biserica nu este o instituție politică alternativă, ci o **comunitate voluntară**, constituită din persoane care aleg liber să trăiască sub guvernarea lui Dumnezeu, nu sub constrângerea legii omenești.

Prin urmare, atunci când textul biblic afirmă că un anumit grup „avea toate lucrurile comune,” această realitate nu poate fi extrapolată la nivelul întregii societăți civile. „Toate lucrurile comune” descrie **regimul intern al slujitorilor rânduiți**, nu un model de organizare socială impus poporului. Acești slujitori — asemenea leviților din vechime — renunțau în mod voluntar la drepturile lor patrimoniale individuale pentru a fi liberi să slujească, însă această renunțare **nu crea niciun drept asupra bunurilor altora și nu autoriza nicio formă de redistribuție forțată**.

Poporul, în schimb, rămânea în deplinătatea drepturilor sale naturale: dreptul la proprietate, la familie, la muncă și la administrarea propriilor bunuri. Scriptura confirmă explicit acest lucru prin afirmația apostolului Petru către Anania: „Dacă rămânea nevândută, nu rămânea ea a ta?” (Fapte 5:4), demonstrând că proprietatea privată nu a fost niciodată abolită sau subordonată Bisericii.

Astfel, Biserica și Statul operează în **sfere distincte**:

– Statul (acolo unde există) aparține ordinii lumii, funcționează prin autoritate coercitivă și gestionează relațiile externe ale oamenilor;

– Biserica aparține Împărăției lui Dumnezeu, funcționează prin alegere liberă, credință și caritate, și nu poate recurge legitim la forță.

Confuzia dintre aceste două sfere — fie prin politizarea Bisericii, fie prin sacralizarea statului — duce inevitabil la denaturarea Evangheliei și la interpretări eronate ale practicilor Bisericii timpurii. În acest sens, citirea expresiei „toate lucrurile în comun” ca justificare pentru modele politice colectiviste reprezintă nu doar o eroare exegetică, ci și o **negare a separării fundamentale dintre Biserică și Stat**, așa cum este ea stabilită în însăși structura revelației biblice.

În concluzie, „toate lucrurile comune” nu descrie o ordine civilă, nici un sistem economic universal, ci o **rânduială internă a slujirii**, aplicabilă exclusiv celor chemați să slujească, nu celor chemați să trăiască în lume. Această distincție este esențială pentru înțelegerea corectă atât a Bisericii timpurii, cât și a libertății omului în raport cu Dumnezeu și cu semenii săi.

¹¹† Numeri 3:12 „Și iată, Eu am luat pe leviți din mijlocul copiilor lui Israel în locul tuturor întâilor-născuți care deschid pântecele printre copiii lui Israel; de aceea leviții vor fi ai Mei;

Numeri 3:45 „la pe leviți în locul tuturor întâilor-născuți dintre copiii lui Israel și vitele leviților în locul vitelor lor; și leviții vor fi ai Mei: Eu sunt Domnul.”

Numeri 8:14 „Astfel să-i despartă pe leviți din mijlocul copiilor lui Israel, și leviții vor fi ai Mei.”

¹²† Fapte 2:44 „Și toți cei ce credeau erau împreună și aveau toate lucrurile comune;

Fapte 4:32 „Și mulțimea celor ce credeau era o inimă și un suflet; niciunul nu zicea că ceva din ce are este al său, ci aveau toate lucrurile comune.”

¹³† Levitic 25:10 „Și veți sfinți anul al cincizecelea și veți vesti slobozenia în toată țara pentru toți locuitorii ei; va fi pentru voi un an de jubilee; și fiecare să se întoarcă la moștenirea sa și fiecare să se întoarcă la familia sa.”

Levitic 25:41 „Și atunci să plece de la tine, atât el cât și copiii lui cu el, și să se întoarcă la familia sa și la moștenirea părinților săi să se întoarcă.”

¹⁴† Ioan 10:8 „Toți cei ce au venit înainte de Mine sunt hoți și tâlhari, dar oile nu i-au ascultat.”

Ioan 10:16 „Mai am și alte oi, care nu sunt din această turmă; și pe acelea trebuie să le aduc; ele vor asculta glasul Meu și va fi o turmă și un Păstor.”

Ioan 10:27 „Oile Mele aud glasul Meu; Eu le cunosc și ele Mă urmează.”

Psalm 95:7 „Căci El este Dumnezeuul nostru, iar noi suntem poporul pășunii Lui și oile mâinii Lui. Astăzi, dacă ați auzi glasul Lui...”

Ioan 10:3 „Paznicul îi deschide, oile aud glasul lui; el își cheamă oile pe nume și le scoate afară.”

¹⁵↑ Confuzia modernă în jurul expresiei „toate lucrurile în comun” este agravată decisiv de folosirea nediferențiată a termenului „biserica.” În limbajul contemporan, „biserica” este utilizată aproape exclusiv în sens **general, vag și nedeterminat**, desemnând fie totalitatea credincioșilor, fie o instituție religioasă, fie o clădire, fie o identitate culturală. Această utilizare generalizată estompează complet **sensul specific, juridic și funcțional** pe care termenul îl avea în contextul Noului Testament.

În sens **general**, „biserica” poate desemna comunitatea largă a celor care cred, familiile, poporul care ascultă învățătura, participă la adunări și trăiește în lume cu casele, bunurile, ocupațiile și responsabilitățile lor civile intacte. În acest sens general, Scriptura nu cere renunțarea la proprietate, nici desființarea familiei, nici intrarea într-o viață comună economică. Dimpotrivă, oamenii sunt îndemnați să muncească, să-și administreze bunurile, să-și crească familiile și să trăiască responsabil în lume.

În sens **specific**, însă, „Biserica” (ekklesia) desemnează **corpul celor chemați afară în mod efectiv**, nu doar moral sau confesional, ci **funcțional și juridic**. Aceasta include pe ucenicii care au răspuns unei chemări personale, pe apostoli, pe slujitorii rânduiți și pe cei care au ales în mod voluntar să intre într-o formă de slujire deplină, asemănătoare celei levitice. Acești oameni nu mai aparțin ordinii civile obișnuite în același mod ca restul poporului, ci intră într-o **stare de consacrare** care implică limitări deliberate ale drepturilor patrimoniale și civile.

Doar în acest sens **specific** se aplică cerința renunțării la „toate proprietățile.” Aceasta nu este o poruncă adresată tuturor credincioșilor și nu definește viața creștină în general, ci este **condiția intrării într-un corp de slujire rânduit**, chemat să administreze Împărăția lui Dumnezeu prin slujire, nu prin autoritate coercitivă. Cei bogați sau ucenicii care doreau să devină parte din acest corp nu erau obligați să facă acest pas, dar dacă îl făceau, trebuiau să accepte consecințele juridice și practice ale consacrării: renunțarea la uzul privat al proprietății și intrarea într-un regim de „toate lucrurile comune.”

Această renunțare nu transforma Biserica într-o comunitate economică generală și nu afecta drepturile poporului. Ea era limitată exclusiv la cei care alegeau să devină **slujitori rânduiți ai Împărăției**, adică „cei chemați afară” ai lui Hristos. Prin această delimitare, Scriptura păstrează simultan două realități distincte:

- (1) libertatea și responsabilitatea poporului în lume;
- (2) incapacitatea juridică și consacrarea totală a slujitorilor.

Neînțelegerea acestei distincții — între „biserica” ca adunare largă a credincioșilor și Biserica ca trup specific de slujire rânduită — conduce la concluzii greșite, precum ideea că primii creștini ar fi trăit într-un sistem comunist sau socialist. În realitate, doar **Biserica în sens strict** trăia „cu toate lucrurile comune,” tocmai pentru că ea nu era menită să guverneze lumea, ci să o slujească.

În concluzie, a înțelege corect „biserica” în general și Biserica în sensul ei specific este esențial pentru a pricepe de ce renunțarea la proprietate nu era o cerință universală, ci o **condiție voluntară de intrare într-o funcție de slujire**, într-o formă unică de guvernare liberă, necoercitivă, întemeiată pe caritate și vocație, nu pe putere și constrângere.

¹⁶↑ Archibald MacLeish

¹⁷↑ Ezechiel 7:23 „Fă un lanț, căci țara este plină de crime sângeroase și cetatea este plină de violență.”

Ezechiel 9:9 „Apoi mi-a zis: «Nelegiuirea casei lui Israel și a lui Iuda este foarte mare, țara este plină de sânge și cetatea plină de perversitate; căci zic: «Domnul a părăsit țara și Domnul nu vede nimic.»”

Ezechiel 22:2 „Acum, fiul omului, vrei să judeci, vrei să judeci cetatea aceasta sângeroasă? Da, arată-i toate urâciunile ei!”

Ezechiel 22:3 „Apoi spune: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Cetatea varsă sânge în mijlocul ei, ca să-i vină sfârșitul, și face idoli împotriva ei însăși ca să se surpe.»”

Ezechiel 24:6 „De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: «Vai de cetatea sângeroasă, oală cu spumă în ea și a cărei spumă nu s-a dus! Scoate bucată cu bucată din ea, fără ca sorțul să cadă asupra ei!»”

Ezechiel 24:9 „De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: «Vai de cetatea sângeroasă! Voi face și mai mare grămada de foc!»”

Osea 6:8 „Galaad este o cetate a celor ce lucrează nelegiuirea, pângărită cu sânge.”

¹⁸↑ Ezechiel 9:9, Ezechiel 11, Ezechiel 22:3, Habacuc 2:12, Ieremia 22:13, Mica 3, Osea 6:8. Acestea sunt orașele lui Cain și Nimrod, Egiptul lui Faraon sau Roma lui Cezar, dar și New Deal-ul lui FDR și Great Society-ul lui LBJ, unde oamenii au o singură pungă, se mușcă unii pe alții pentru a obține beneficii gratuite și iubesc salariul nelegiuirii. Este statul asistențial în care caritatea legală a înlocuit dragostea lui Hristos, iar bisericile moderne ale lumii gâdilă urechile oamenilor.

¹⁹↑ Numeri 3:12 „Și iată, Eu am luat pe leviți din mijlocul copiilor lui Israel în locul tuturor întâilor-născuți care deschid pântecul printre copiii lui Israel; de aceea leviții vor fi ai Mei.”

Numeri 3:45 „la pe leviți în locul tuturor întâilor-născuți dintre copiii lui Israel și vitele leviților în locul vitelor lor; și leviții vor fi ai Mei: Eu sunt Domnul.”

Numeri 8:14 „Astfel să-i desparți pe leviți din mijlocul copiilor lui Israel, și leviții vor fi ai Mei.”

²⁰↑ Fapte 2:44 „Și toți cei ce credeau erau împreună și aveau toate lucrurile comune.”

Fapte 4:32 „Și mulțimea celor ce credeau era o inimă și un suflet; niciunul nu zicea că ceva din ce are este al său, ci aveau toate lucrurile comune.”

²¹↑ Levitic 25:10 „Și veți sfinți anul al cincizecelea și veți vesti slobozenia în toată țara pentru toți locuitorii ei; va fi pentru voi un an de jubileu; și fiecare să se întoarcă la moștenirea sa și fiecare să se întoarcă la familia sa.”

Levitic 25:41 „Și atunci să plece de la tine, atât el cât și copiii lui cu el, și să se întoarcă la familia sa și la moștenirea părinților săi să se întoarcă.”

²²↑ Interpretările care identifică Biserica timpurie cu o formă de comunism sau socialism pornesc dintr-o neînțelegere fundamentală a **relației structurale dintre Biserica rânduită și popor**, precum și a modului distinct în care funcționează Împărăția lui Dumnezeu în contrast cu sistemele politice ale lumii. Chiar și atunci când este recunoscut caracterul caritabil și autosusținut al comunității creștine timpurii, concluzia colectivistă rămâne eronată dacă nu se face distincția între **slujire și guvernare, administrare și dominație, consacrare voluntară și redistribuție coercitivă**.

Biserica rânduită — formată din apostoli, ucenici și slujitori chemați într-o consacrare deplină — nu a fost niciodată concepută ca o autoritate politică sau ca un corp de guvernare civilă asupra poporului. Din punct de vedere juridic și funcțional, ea reprezintă un **corp de slujire separat**, aflat sub o formă de incapacitate juridică deliberată: slujitorii nu dețin suveranitate, nu exercită jurisdicție coercitivă, nu administrează proprietatea poporului și nu pot impune obligații patrimoniale. Rolul lor este strict unul **fiduciar și pastoral**: administrarea darurilor voluntare, îngrijirea celor în nevoie și păstrarea ordinii morale prin cuvânt și exemplu.

Poporul, în schimb, rămâne titular deplin al drepturilor sale naturale: dreptul la proprietate, la muncă, la familie și la administrarea bunurilor. Poporul nu aparține Bisericii rânduite, nu este subordonat ei și nu devine „resursă” a unei instituții religioase. Relația este una **unidirecțională de slujire**, nu bidirecțională de putere: Biserica există pentru popor, nu poporul pentru Biserica. Această realitate este explicit afirmată de Hristos: „cine vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru.”

În această arhitectură, Împărăția lui Dumnezeu **nu funcționează** prin mecanismele caracteristice statului: nu prin lege pozitivă, nu prin constrângere, nu prin confiscare, nu prin redistribuție impusă și nu prin drepturi exigibile la bunurile altora. Ea nu operează prin „a lua de la unii pentru a da altora,” nici prin instituirea unei autorități care decide unilateral ce constituie „nevoie” sau „drept.” Orice sistem care necesită un agent central de redistribuție introduce inevitabil o formă de dominație și transformă caritatea în obligație, anulând libertatea morală.

Împărăția lui Dumnezeu **funcționează** exclusiv prin alegere liberă, responsabilitate personală și caritate voluntară. Darurile sunt aduse din inimă, nu cerute prin autoritate; distribuția este făcută de slujitori ca administratori fiduciar-morali, nu ca funcționari ai unei puteri centrale; iar beneficiarii nu dobândesc un drept juridic asupra bunurilor, ci primesc ajutor ca expresie a iubirii aproapelui. Tocmai această lipsă a coerciției este semnul distinctiv al Împărăției.

Neînțelegerea acestei relații duce la confuzii precum redefinirea comunismului ca simplu altruism („de la fiecare după capacitatea lui, fiecăruia după nevoia lui”), fără a răspunde la întrebarea decisivă: **cine decide distribuția și prin ce autoritate?** În Împărăția lui Dumnezeu, nimeni nu are dreptul să ia de la altul prin forță; slujitorii pot doar să administreze ceea ce a fost oferit voluntar. Orice model care inversează această ordine transformă slujirea în guvernare și Împărăția într-un stat.

În concluzie, Biserica rânduită și poporul se află într-o relație de **slujire fără dominație**, iar Împărăția lui Dumnezeu funcționează ca **o alternativă completă de civilizație**, care funcționează acolo unde oamenii aleg să fie guvernați de Dumnezeu în inimă și minte. Ea este politică fără stat, economică fără confiscare și ordonată fără coerciție — iar tocmai această structură o face incompatibilă cu sistemele lumii, dar perfect coerentă în sine. A ignora această structură înseamnă a proiecta asupra textului biblic categorii moderne străine și a confunda caritatea liberă cu redistribuția coercitivă, anulând tocmai esența Evangheliei Împărăției.